

Weber Márton- Aki vagyok

Fekszem. Nem igazán csinállok mást három hete. Gondolkodom, ez a legjobb, amit jelenleg tehetek. Vegyem számba az életem? Mennyit értem el? 17 évesen nem sok mindent. Habár mások ennyi idősen már világhírű sportolók, zsenik, legalább az üres arcú idegenek egy tört része már ismeri őket. És ők élvezik ezt. Én nem élvezném. Számomra a figyelem olyan, mintha forró vízzel teli medencébe dobának: kipirulok, melegem lesz, végül zavarom főzi szét a nyugalmam. Pánik.

De mégis... Mit értem el? Ki vagyok én? Nem igaz, hogy önmagam sem ismerem. Végig kell gondolnom. Most muszáj lesz.

Átlagos. Átlagosabb az átlagosnál. Csak én ott vagyok. Az egyetlen képességem ez: mindent láttam, észrevettem, amit mások nem. Cserébe engem sem vettek észre. Az a pár ott az utca túloldalán; ha kitekintek az ablakon (bár szinte ehhez sincs erőm), éppen rájuk látok. Épp most ölelkeztek össze. Ezt már ismerem, gondolom. De valami hibádzik. Van egy fals hang a jól ismert melódiában. Mindennap napnyugtakor megjelennek, hetek óta. Mindig boldogan. Hibátlan.

De ma? Mosolyognak. Igen. De ez egy álarc. Az egyik hazudik. A lány. Egyidősek lehetnek velem. Mesteri álarc! Észre se venné az ember. De én nem vagyok ember. Többé már nem.

Másnap is megjelenik a fiú. Kócos. Fél órát vár, nézi a naplementét. Én már unom. Ő könnyesen rámosolyog az ég urának lassan kihunyó fényeire. Továbbmegy. Számára is vége. Minden végben ott a kezdet. És minden kezdetben ott a vég. Ezt én tudom a legjobban.

Össze kell szednem magam. Ki vagyok? KI VAGYOK? Meg kell találnom a kérdésemre a választ, amíg még nem késő. Annak a srácnak összetörték a szívét (most magadat vedd számba, ne másokat!). Szerelem... Csak egy érzés, gondolják sokan. Otthagytott? Kit érdekel, hisz őt is pótolja majd egy másik. Pótlék a pótlék után. És sose lesz semmi se rendben. Ki érez ma már őszinte szerelmet? Amikor a média mocska már az ötéveseket is fertőzi. A tisztaság már nem kincs, nem erény. A szüzesség csak egy tumor, amitől szabadulni kell, minél előbb. Miért? Sose értettem.

Ritkán voltak szép érzéseim. Fájdalom mindenütt, az életem egy hatalmas túra volt. Mezítláb. A pokolban. De már közel a cél, érzem. Honnan indultam?

Apa irodai munkás. Arca olvadó műanyag, éjjel-nappal a monitort bámulja. Kisugározta az agyából az érzéseit. Gép lett, apró alkatrész egy óriáscég óraművében. Sose foglalkozott velem. Anyámmal se. Órává vált, felhúzod és jár; minden nap minden percében ugyanazt mutatja. Pontos óra volt. Egy óra fia vagyok.

Anyám depressziós. (Talán én is az vagyok?) Minden napja egy újabb háború önmaga és vágyai ellen. Más emberek boldogságra, sikerre, szexre vágynak. Ő halálra. Nyugtatókon él, pár hónapja infúzióon lóg. Óránként egy csepp. Cseppenként egy óra. Egy óra élet. Ez az élet egy színjáték. Nincsenek szép érzéseim: hagyják már meghalni!

Így megy ez, mióta az eszemet tudom: Anyám cigi reggelizik. Nem értem, hogy bírja ki, hogy egy része ég. Apám dolgozik, úgy tesz, mintha értünk tenné. Reggel eltűnik, este részegen jön haza. Ezt az életet én se bírnám ki józanul. Egyéves korom óta semmi sincs rendben. Hamar önálló lettem.

Óvoda. Először szakadok el hazulról. Akkor még anyám nyugtatója a cigi volt. Az tartotta életben. Ősz van. Először indultam óvodába, ő kísért. Az őszi illatai elbódítanak. Friss, nem elegendik bele a biobot

kábító füstjének bűze. Egy szippantás: élet. Második: nem akarom. Már megint rágyújt, el akarja venni tőlem az új kincsemet. Megérkezünk.

„Csendes gyerek, nem lesz vele baj”, mondta anyám az óvónőnek. Groteszk nagymama. Nem szeretem. Leülök az ablak elé. Elvarázsolnak a színek: a barna sárgába csap, a vörös körülöleli. Megnyugtat, így semmire nincs szükségem. Egész nap ülök. A gyerekek már megismerték egymást, késve kezdtem meg az ovit. Engem észre se vettek. Szürke a pólóm: „az egyszerű szép”, hirdeti. Szépnek gondolom magam. És gyávának. Nem szólítok meg senkit. Láthatóan mindenkinek megvan a napi rutinja. Nem akarok egy felesleges harmadik lenni. Tudom, milyen az. A szüleim nem akartak engem. Baleset vagyok.

Csak három év volt az egész. Elég is volt. A gyermeki egyszerűség nem veszi észre, ha valakinek fáj. „Az egyszerű szép”. A maga módján. Az ő egyszerűségük nem szép. Kínoz. Nem mentem oda senkihez másnap se. Harmadnap se. Később se. Az udvaron is csak a kerítés mellett ültem, és néztem. Lehullottak a levelek, a madarakat lestem. Ők lettek a barátaim. Elrepültek. Télen nem esett a hó. A kint szépsége már nem vonzott. Kíváncsi voltam: miért ilyenek az emberek? És figyeltem. Megtanultam: ha nincsenek barátaid, csend a neved. Csendben figyeltem. Ebben profi vagyok.

Sok mindent megtanultam: a lányok babáznak, a fiúk autóznak. A nagyobb az erősebb. A kicsiket védeni kell. Kicsi se vagyok, nagy se vagyok. Nem kell védeni. Nem vagyok erős. Engem bántani se akar senki. Azt hiszik, néma vagyok. Azt hiszem, igazuk van. Tudok beszélni, csak nem szeretek. Semmit se szeretek csinálni.

„Egyedül akarok oviba menni”, mondtam már az első nap után anyámnak. Apám nem volt otthon. Nem akartam többé társaságban néma maradni. Csak magammal beszélgettem, fejben. Elég voltam magamnak, és meg is értettem a gondolataimat. Az óvodában megtanultam az élet alapszabályait. Három év elég hozzá.

Iskola. Első szavaim idegenekhez. Századik szavam más emberhez. „Vagyok, aki vagyok”, volt a válaszem a nevemet firtató kérdésre. Fekete a pólóm: „Nincsen fény sötét nélkül”. Egyszerű akartam maradni. Megszoktam a némaságot. Tudod mit? Jólesett, ha fáj. Sose voltam igazán boldog. Születésnap? Ugyan. Gyásznap. Szétvágтам a szakadozót; lerúgtam szüleimet a szakadékba. Hiba volt megszületnem.

Pihennem kell a gondolataimmal. Nem lehet, nem igaz, hogy végig útban voltam. Hat éven keresztül csak azt kaptam a világtól, hogy felesleges vagyok. Belegondolva teljesen semleges voltam. Ha létezik menny vagy pokol, akkor én a homályba kerülnék. Ha ezek léteznek, az első kettő legalább biztos. Fény vagy sötétség. Nem homály. Nem voltam semmilyen. Ha bezárnának egy szobába egy megtöltött fegyverrel, hogy csak akkor engednek ki, ha lelövöm az egyik lekötözött szülőmet, magamat lőném le. Akkor legalább a sötét biztos. Örök sötét.

Hétéves koromig két fogalmat nem ismertem. Barát. Boldogság. Jólesett a saját világomat élni. A világot, amely egy ködbe burkolt sziget: hajó el nem éri azt. Azt hittem. Nem vagyok jó hívő.

Elsősként is átlagos voltam: nem tanultam rosszul. Jól se. Nem voltam lusta, de szorgalmasnak se neveztem volna magam. Az első nap még nem ütött ki ez. Akkor csak ismerkedés volt. A gyermeki egyszerűség már korántsem volt olyan egyszerű: valaki észrevette, hogy más vagyok. Az egyik srác a tömegből, nevezzük Az Elsőnek, hozzám szólt.

„Na mi van „aki vagyok”?”, kérdezett heccelődve. Ez nekem új. Mit kezdjek magammal ilyenkor? Első mondataimmal nem adtam éppen jelét az értelemnek. Inkább voltam a remete, aki 7 év után visszatért az erdőből a társadalomhoz. Remete voltam. Hazatértem.

Az Első lett a barátom. Már amennyire lehetett. Azóta se változtam. Nem használok neveket, nehogy valaki megtudja ki vagyok. Dehát ezek csak a gondolataim. Most már elfáraszt a gondolkodás is, főleg a szép dolgokról. Érdekes módon a szépség az, ami igazán kínoz. Vannak dolgok, amik csak szépek VOLTAK. Vannak, amik szépek LESZNEK. De mondjon nekem akárki egyetlen boldogságot, ami nem múlandó. Szerelem? Ha meg is marad, előbb-utóbb a pároddal vagy veled hal. Család? Sose örök. Egyesek Istent emlegetik. Ideje lenne eldöntenem, hogy szerintem létezik-e a Teremtő. Nem vagyok jó hívő.

Ha boldog vagy, az azt jelenti, hogy átmenetileg nem szenvedsz.

AZ Első már megértett engem. Tudta, hogy nem szeretem anyám társaságát és apám részeg gajdolását. Gyakran hívott át magához. Menő gyerekek tartottam. Az ellentétem. Csendben maradok. Ő legalább kérdez. Feloldott, megismertem a barátságot és a boldogságot is. Megismertem a másik világot. A hajó kikötött a ködös szigeten.

Kalózik jöttek, kincseket ástak el a szigeten. Jó lesz majd ez a nehezebb időkre. Boldogságom apró kis faládáit. Betemette őket a feledés homokja. Évek teltek el, és én visszatértem a szigetre, melyről elhajóztam. Szemezgetek a faládák közül.

Az Első máshogy volt semleges, mint én. Tudott ő is bántani másokat. Kértem, hogy ne tegye. Engem senki nem bántott. Átlagos voltam. Az Elsőn kívül mintha senki nem vett volna rólam tudomást. A tanárok néha azt se tudták, hogy melyik kölyök tartozik az én nevemhez. Megbújtam.

De Az Első tudott jószágos is lenni. Másodikosként. Egy nyolcadikos észrevett. Ő volt a második, aki ezt tette. Jók a statisztikáim. Sajnos nem értette, hogy miért nincs zsebpénzem. Felettébb viccesnek tartotta, ahogy a csuklómra kötött hajgumira akasztva lógtam ki az első emeleti ablakon. Az öngyújtója a karom alatt. Új szó: szadista. De Az Első időben észrevett mindent. Verekedés, tanárok. Igazgatói intő, iskolapszichológus.

Azt hitték, hogy traumát okozott nekem az egész történet. Erős vagyok. Gyenge vagyok. Könnyecseppek a pszichológusnál. Azt hiszi, trauma, én azt hiszem, csalódottság. Nem akarok ez lenni én. Az eddig ismert két emberfajta, a lecsúszott és a jó mellé most bekerült egy harmadik: a rossz. És én melyik vagyok? Én vagyok A Negyedik. Én én vagyok.

Ezt az eseményt leszámítva az alsós éveim boldogan teltek. Ritkán jártam haza. Észre se vették. Anyámnak már nem volt elég a füves cigi. Még így is túl sokat tüdőztem le a füstjét. A ruháim turkálósak. Sok cuccból szeretem a használat. Cigifüstből még a sajátot sem. Keményebb dohányos voltam anyám mellett, mint egy idegbeteg vadkenderfüggő. Tízéves koromig a szenvedés elkerült. Volt egy barátom. Több nem kell. Szülők se.

Tizenegy évesen már nem létezett gyermeki egyszerűség. Újabb fogalom lépett a szótáramba: hormonok. Engem megkíméltek. A szeretet, amit Az Első iránt éreztem, inkább volt jelképes, mint valós. Orvosság volt. Függő lettem. Az emberek szüksége is addikció. Csak itt nincsenek tűszúrások, sötét zugokban öngyújtós kristályolvasztás, gumiszalag. Itt minden csak játék. De eljön az idő a leszokásra, amikor a szer, a barát már nem repít olyan magasra a földről. Az Első megváltozott. És erről Ő tehet.

Egy új emberre gondolni elfáraszt. Ott látom a lányt a járda túloldalán, ahogy kitekintek az ablakon. Ideges. Már tudom, mit akar: újakezdeni azt, aminek vége. Megbánta a döntését. Gyenge. Pedig csak két nap telt el. Félhomály, a srác megérkezik. Megint boldognak látom őket. Most egy új melódiát írnak, fals hangok nélkül. Azt hiszem. De, mint mondtam, nem vagyok jó hívő.

Visszazuhanok a gondolataim monoton kattogásába. Ő... Ő egy lány volt. Az első dolgom a másik nemmel, ha anyámmal vívott harcomat nem számítjuk. Hívjuk ezt a lányt A Másodiknak. Jó meséhez méltóan Az Első beleszeretett A Másodikba. Ez egyszerű. A tinik egyszerűsége egyenlő az önmarcangolással. A Második persze nem illett Az Elsőhöz. De ez őt nem érdekelte. Őszintén, mi érdekli a srácokat ilyenkor? Minden vér fentről lentre tódul. Halakká változnak: hiába van fejük, a farkuk irányít. Nekem is tetszett egy lány. Az Egyetlen. Őt így fogom hívni. De ő nem kavart be. Még nem. De maradjunk csak Az Elsőnél. Mivel „legjobb” barátja (vagy legjobb „barátja”) voltam, engem nyaggatott szerelmi bánatával. Ez is új volt számomra, nem tudtam kezelni. Nem ismertem módszereket az udvarlásra, nem néztem romantikus filmeket. Más filmeket sem. Segítettem neki, mert boldognak akartam látni. Baráti szeretetem nem terjedt ki addig, hogy a hosszú távú javát akarjam, és lebeszéljem A Másodikról. Azt a lányt régen csak házisárkánynak hívták volna. Ma sokkal csúnyábbakat mondanának rá. Meg kellett volna óvnom Az Elsőt. Ennek ellenére szállígtattam a szerelmes leveleit. Elolvastam, kiröhögtem őket. Szánalmas. Szeretetre méltó.

Nem tudom pontosan, mi történt. Sose tudtam meg. Összejöttek. Megismertem az emberiség újabb arcát. Áruló. Lecsúszott, Jó, Rossz és Áruló. És Én. Egyik napról a másikra én lettem „a fura gyerek”. A Második nem értette, Az Első miért barátkozik velem. Én se értettem sohasem. Utána már ő sem. Megtagadott. 14 éves voltam. A magány csak addig nem fáj, amíg nem találkoztál az ellenkezőjével. Már nem voltam óvodás. A madarak már nem barátkoztak velem. Változnom kellett.

Pár hónapig próbálkoztam visszatérni az óvodás szokásaimhoz, de lássuk be, ez eleve ostobaságnak hangzik. Korosztályomhoz képest mélyen gondolkodtam. Esténként kijártam otthonról, és a csillagokat néztem. A melankólia lett a kedvenc érzésem. A melankóliának két fajtáját ismerem: az ok nélkülit, amely csak fáj, ami majdhogynem depresszió. És van a szép. Amikor felnéztem az égre, és leolvastam a Göncölszekér alvázsámát, és a Fiastyúk fiait számlálgattam, mindig a szép melankóliában éltem. Fürödtem benne. A végtelenbe meredtem, és felfogtam jelentéktelenségemet. Milyen hatalmas a Föld, mennyi ember van rajta. És a Föld még mindig csak szkarabeuszszarnyi a Világmindenséghez képest. Nem szoktam trágár, csúnya kifejezéseket használni, eddig. Tizenéves, tehát lázadó.

Ahogy éjfélbe nyúlóan lestem a csillagokat, ahogy a Hold fényébe mártottam az arcom, egyszerre valamiért Az Egyetlen arca kúszott bele a gondolataimba. Megérkeztek, itt kopogtatnak a lelkem ajtaján. Hormonok.

Erős vagyok. És gyáva. Sok hetembe telt, mire megszólítottam. „Nahát, te beszélni is tudsz?” Ez fáj. Őt se hallottam eddig beszélni. Életem egy új területét kellett kidolgoznom: a humort. Visszavágtam: „Hát, a te hangod is olyannyira új számomra, mint Armstrongnak a Hold”. Nevet. Szépen nevet. Nem idegesítően, hanem bátorítóan. Erőt merítek belőle, nevetése rám ragad. Sose éreztem még ezt. Gyűlölöm a szép érzéseket, és a szerelem szép. Sok minden érthetetlen bennem, a szerelem gyűlölete is az, pedig látod: élveztem. Két hét és már online is beszélgettünk. Ehhez végleg nem szoktam hozzá. Szerencsére apám gyakran egész éjszakákra eltűnt, így használhattam titkon a számítógépét. Anyám már xanaxon élt. A cigi nem elég erős nyugtató. Utálja az alkoholt. Hála az égnek.

Más ember lettem 15 éves koromra. Miért gyűlölöm a szerelmet? Mert könnyeket okoz. Gyáva vagyok, de erős. Az erős nem könnyezik. De én most fekszem és könnyezem. Lassan tudok gondolkodni.

Már nem a csillagokat néztem. Naplementére kimentem a városka határába. Leültem a rétekre, és a virágok szélben bólogató fejével koszorúzott naplementét csodáltam. Csillagot néztem. A legszebb, legfényesebb csillag. És egy másik csillagra gondoltam. Gyáva vagyok. Sose vallottam be érzést.

Senkinek nem mondtam még: szeretlek. De még csak annyit se: bírom a búrád. Az Elsővel való barátságom, bár a legjobb volt, közel sem ilyen mély. Félek a saját gondolataimtól, ilyen se volt még, hisz, ha más nem, azok voltak a barátaim.

Mély lélegzet, zuhanás. Eljött a pillanat. Nyolcadikos voltam, tudtam már, hol tanulok tovább. Eltűnök itthonról. Kollégium, rendes élet. Meg akartam ismerkedni a bűnös világgal: alkohol, bulik. A cigi és a drog nem vonzott, hiszen anyám füstös lélegzete nyomta a tüdőimet éveken keresztül. Az Egyetlen viszont itt marad. Fél évig lehetünk folyton együtt. Gyerünk! Egyszer kell bátorságot gyűjteni, hiszen ha elutasít, akkor is hamarosan új vég, új kezdet jön.

Sötétbarna szeme, mintha egyszínű fekete bogár volna. Néz rám. Nekifutok egyszer. Még egyszer. Három a magyar igazság. „Szeretlek.” „Én is téged.”

Életem legszebb fél éve volt. Sétálunk kint a mezőn, naplemente van: a kedvenc időszakom. Szépséges melankólia ölelget. A szél megremegetti a szoknyáját. Ő már betöltötte a 16-ot. Eszembe ötlük a szürke póló. „Az egyszerű szép.” Ő egyszerű, de ezt én tudom csak értékelni, másnak fel se tűnt. És ezt ő is tudja. Fél év alatt megtanítottam neki egy számomra is új dolgot: önbizalom. Önbizalom nélkül óra maradsz. Szép és pontos gép leszel. Gratulálok.

A mezőn végigfut egy újabb nyárközépi szellő. Beleborzongok. A lelkemben kellemes zibbadás tör fel, a melankólia szépsége az én egyszerű csillagommal teljes. Órákig beszélgettünk a naplementét, majd a csillagokat nézve. Megtanítottam neki a csillagképeket. A kedvence a Cassiopeia volt. Egy hatalmas W az égen. Szerinte. Szerintem M. Minden nézőpont kérdése.

Új része az emberiségnek: A szerelmes.

Eljött a nyár vége. Bár ne menekültem volna otthonról. Anyám rokkantnyugdíja az infúzióra ment rá. Apám elköltözött tőlünk. Megtörtnek láttam. Nem akart sose apa lenni. Tőle hallani még rosszabb. Eltölt a tudat, hogy még mindig én vagyok a hiba az életében. Egy vírus vagyok a rendszerben. És a vírusokat kiirtja az immunrendszer.

A vírust vagy kiirtják, vagy végez a gazdatesttel, majd éhen döglük.

Vírus vagyok.

Anyámnak annyi ereje van csak, hogy beszéljen az ápolónőhöz, amíg az kicseréli az infúzióját. Egyedül költözöm, Az Egyetlen segít. Hétvégénként találkozunk csak. Én kibírom, megszoktam a magányt. Ő is megszokta.

Abbahagyom a gondolkodást pár órára. Apám beszélgetett velem. Most ment ki. Sose beszélünk még ennyit, és így. Már szeretne apa lenni. Én meg már nem szeretnék a fia lenni. Szomorú. Talán mégis a pokolra jutok?

Eltelt pár hét. Az új iskolában se volt sokkal több barátom. Talán A Harmadik és A Negyedik. Sokatmondó, nem igaz? Tudtam, hogy Az Egyetlennek is van pár új barátja. Nem voltam féltékeny. Tudtam, hogy nincs önbizalma, egyáltalán nem hittem, hogy otthagyna másért. Nagyon nem vagyok jó hívő...

Szeptember végére ott hagyott: „Kevés időt szánsz rám, többre van szükségem.” Két hete mással volt együtt. Azóta se tudom, kivel. Visszazuhanтам. Emlékszel a szép melankóliára? Na, ez nem olyan volt. Ez depresszió volt. Felgyújtottam volna a világot a lángoló szívemmel, leüvöltöttem volna a Holdat az égről. Este kiszöktem a kollégiumból, a csillagokat néztem. A Cassiopeia fényesebben ragyog, mint valaha.

Sohasem vesztettem el senkit. Két hét múlva jött az első roham. Kémiaóra, dolgozat. A tanár úr a szakála mögött mosolyogja a diákok szenvedését. Köhögni kezdek. Nyál fröcsköl. Már nem. Már vér.

Mentők. Estére diagnózis. IV. stádium. Tüdőrák. Két hónap.

Ennek két hónapja. Ironikus, ugye? Ami anyámnak kölcsönzött plusz húsz évet, az elvette az egész életemet. Kórházban vagyok. Az ablak mögött a páros újra összeölelkezik. A gondolataim az életemen sodródik végig. Mit értem el? Megismertem mindet: A Leecsúszottat, a Jót, a Rosszat, az Árulót. És az Összetörtet. És én még mindig csak én vagyok.

Anyámat tolja be az ápolónő, kerek széken gördül be ravatalomba. A fájdalom elviselhetetlen bennem, fizikai és szellemi. Hiányzik Az Egyetlen, és csak anyámat kapom. Anyámat, aki megölt.

– Hogy vagy? – krákolja. A nyugtatót addig nem kapja amíg velem beszél. Fáj neki, szenved, látom rajta. Nem érdekel. Fájjon csak neki. Haljon utánam.

– Haldoklom. Óráim vannak hátra – suttogok, a tüdőim nem bírnak el több terhelést. Kezelni se lehetett. Gyorsan jött, bár előtte is sokat köhögtem a füst miatt.

– Sajnálom, hogy... ezt tettem... veled.

Ez az, már érzi, hogy nem csepeg az a vacak az ereibe. Letelt az egy óra. Ez az élet nem színjáték. Ez valóság. A fia haldoklik. Most már a fia vagyok. Ő az anyám marad.

– Néhány óra, és vége. Vigyázz magadra!

Úgy teszek, mintha elaludnék. Nem akarom látni, hogy sír. Sose sírt még előttem. De hallani akarom. Nem sír. Sóhajt egyet. Kerekek csikorognak, cipősark kopog. Azonnal felpattan a szemem. Bűntudat mardos. El kell döntenem, ki vagyok. Nem lehetek a Jó, ha most én voltam a Rossz. Voltam Szerelmes, de most csak Összetört vagyok. Már az se. Leecsúszott. Elárultam anyámat. Nem adtam meg neki a búcsú jogát. Áruló vagyok.

Nem. Egyik sem. Haldokló. Az utolsó emberi fajta.

Kopogtatnak. Belép a nővér. Könnyeim csorognak, de nem érdekel. „Látogatód jött” hallom, közben a látásom elhomályosul. Apám is jött búcsúzni, ha épp józan. Belép. Szoknya libben. Az Egyetlen.

Csak néztem. A könnyek elöntenek, a homályosság kiélesedik. Látom a döbbenetét. Csak egy szót tudok kinyögni:

– Kivel? – ...vagy együtt, de az már nem fér ki. Kiért hagytál ott engem?

Rám néz, sóhajt, és kimondja a nevet.

Az Első az.

Megszorítja a kezem, és azt mondja: „De még mindig té...” A többi már nem hallom.

Anyám megölte a testem. Az Első a lelkem. Most már meghalhatok, azt hiszem. És most jó hívő vagyok.

Rájöttem, ki vagyok. Jó vagyok, szerelmes vagyok. Voltam már rossz és áruló is. Összetörtem már, és lecsúsztam a mélypontra. Én még épphogy én vagyok. Haldokló vagyok.

De már az se vagyok. Fényt látok. „Nincsen fény sötét nélkül” Menny? Pokol? Homály? Léteztek-e, most kiderül.

Halott vagyok.